

(reportáž z festivalu Prázdniny v Telči) Je to neuvěřitelné, ale festivalu [Prázdniny v Telči](#) je třicet let. Rok 1982 zcela jistě nebyl rokem přejícím svobodě v umění. O to více je třeba ocenit každý pokus dát dohromady lidi se stejným názorem, hledající spřízněné duše a prostřednictvím hudby si navzájem předávat pocity a názory, byť jen letmým gestem nebo úsměvem. Před třiceti roky se o to pokusil devěťadvacetiletý mladý muž Milan Kolář, zvaný Medvěd, a zcela jistě netušil, že založí tradici festivalu, nejen s nejdelší dobou trvání - 17 dnů, ale i festivalu velmi kvalitního. V neposlední řadě k úspěchu festivalu přispívá pohádková atmosféra neskutečně krásného města Telč. Kdykoli jdu letní nocí po náměstí, stále mám pocit, že fasády domů jsou jen kulisami, zezadu podepřenými, a vše je pouze filmová iluze. Jenže Telč je skutečná a každoročně v létě ožívá festivalem. Každý rok mám ale pocit, že loňské léto bylo včera či spíše před několika hodinami.

Na letošních prázdninách jsem prožil telegraficky krátkou dobu několika dnů a pokusím se o nich napsat několik postřehů, dojmů a názorů. Svůj krátký festivalový život jsem začal ve čtvrtek 2. srpna. Před Kocouří scénou dozníval potlesk dětských diváků děkujících za představení **Diva dla Matýsek**

Michala Vaňka, ten nejkrásnější potlesk na světě. Michal Vaněk zůstal na místě a brzy se k němu připojila kapela

Zhasni

. Jenže tahle kapela musela dát přednost ještě dvěma účinkujícím. Jako první vystoupila dvě děvčata z nedalekého Batelova -

Markéta Hávová a Klára Šimková

. Kláru Šimkovou jsem před několika lety vnímal jako jednu z dívek s kytarou, s docela pěkným hlasem s tím, že s ohledem na věk lze odpustit určitou naivitu projevu i sem tam skřípající rým. Jeden čas zpívala s kapelou Jen tak tak a na Prázdninách v Telči je k vidění a slyšení pravidelně. Markéta Hávová vypadá na první pohled jako děvče, co se dobře učilo. Kláru doprovází docela hezky na flétnu a docela pěkným hlasem. Jenže být písničkářem neznamena jen mít dobrý hlas. Pokud chce písničkář nebo písničkářka cosi sdělit vlastní tvorbou, začíná problém. Takový problém vidím bohužel v úrovni písní Kláry Šimkové. Verše klopýtají, obraty jsou stále nedospěle naivní, byť od doby Kvítka, který Klárka málem vyhrála, uteklo dost vody. V nedaleké Jihlavě se narodila dvě velká jména: Petra Šany Šanclová a Žofie Kabelková. Ten Olymp z Vysočiny je bohužel od Klárky Šimkové vzdálen. Jako druhá vystoupila

Lada Šimíčková s Ivo Cicvárkem

, který ji doprovázel na klávesy a kytaru a občas i zpěvem. Lada letos vydala svou první desku s

názvem

Hotel v tiché ulici

, kde autorem hudby je Ivo Cicvárek a autorem převážné části textů je Lada. Nenápadná štíhlá dívka s vlasy stočenými do uzlíku nás vede vnitřním světem v podobě svých písní, které mají blízko tomu, čemu se u nás říká šanson. Zpívat dobře šanson je těžké a pro mladou zpěvačku je to těžké dvakrát. Je-li zpěvačka se schopností šansonového sdělení dramaturgem zařazena za běžný písničkářský standard, vynikne o to více. Kdo se chce s Ladou Šimíčkovou setkat, potká ji na letošním festivalu FOLKomín. Jako poslední v řadě vystoupila již zmíněná kapela Zhasni. Od mého prvního setkání s triem ve složení Michal Vaněk, Kuba Horák a Irena Vaňková, které mě před několik lety oslovilo, ušla kapela Zhasni kus dobré cesty. Má na kontě dvě desky a současná sestava kapely, kdy houslistku a vokalistku Irenu Vaňkovou nahradil vynikající David Singer a ve spojení s bicími Leoše Kropáčka a baskytary Libora Kropáčka nasadila laťku hodně vysoko. Například skladba

Kombinát

z druhé desky

Na druhém nádvoří

by mohla sloužit jako vzor všem, kteří se chtějí bez laciných pozlátek a berliček vulgarit vyjádřit k současnosti. Tak nějak mi z dálky zněl Třešňákův

Člověk z metra

. Texty Kuby Horáka a Michala Vaňka jsou vynikající, jen písně potřebovaly již dlouho takovou kapelu, jakou je Zhasni právě teď.

Dají-li se dohromady tři vynikající muzikanti a jejich cílem je udělat si radost, je jejich radost vnímána všemi, kteří vnímat chtějí. Na zámeckém nádvoří jsem jako první kapelu slyšel seskupení s názvem **Jiří Holoubek trio**. Fanouškům kapely Reliéf a Spirituál kvintet není třeba tohoto vynikajícího muzikanta představovat. Totéž platí o kontrabasistovi Pavlovi Pájovi Peroutkovi, který krom Reliéfu a dalších kapel je novým členem Spirituál kvintetu. Třetím členem sdružení je pianista Tomáš Stehlík, mnohaletý člen kapely Buddy Holy Show. Ne vždy však znamená spojení tří dobrých muzikantů, že výsledek bude dobrý třikrát - viz příběh o pejskovi, kočičce a dortu. V případě těch tří zmíněných vynikajících muzikantů a dobrých zpěváků ona pověstná pohádka neplatí. Každý z nich do toho ten večer

dával něco ze sebe a výsledkem byla harmonie, hladící po duši. Tak ať si ti tři dále takhle pěkně dělají radost! **Bratři Ebeni**, to je ve světě hudby velmi ceněná známka. V Telči jsem je viděl, doplněné jako vždy o část Etc. Vladimíra Mišíka a světového kontrabasistu Jaromíra Honzáka, nejméně potřetí. Je báječné, když se do toho dají lidé, kteří nejsou na hudbě existenčně závislí

a je-li tvůrcem písní právě Marek Eben. Desky proto nechrlí, vždyť poslední

Chlebičky

jsou z roku 2009, ale každá píseň Marka Ebena je svébytným příběhem, plným humoru, vtipu a někdy i krásné nostalgie. Ten večer jsem si opakovaně v duchu říkal: „

Zaplaťbůh za Ebony

!“

V pátek patřila Kocouří scéna dvěma kapelám. První vystoupila kapela z Lysé nad Labem s názvem

Lážo plážo

. Kapele to hraje i zpívá dobře, ale patří ke skupině, kterou bych pracovně nazval „folkový standard“. Koncert plyne, ale neutíká, píseň střídá píseň a na konci nevím, co bych řekl, zda mě některá píseň praštila do uší. Je to těžké přelézt pomyslný plot ohraničující hudbu, která by chtěla být jiná než řada těch kapel, které sdílejí plot s tím, kdo se snaží plot přelézt. Být vyvoleným je dáno jen někomu a nezbyvá než si hrát pro radost a doufat, že někdy a někde. Po Lážu plážu nastoupila kapela

Isara

. Kapela by mohla být zařaditelná mezi ty, které hrají převážně keltskou hudbu. Na rozdíl od Láža pláža mne Isara více zaujala. Je to snad i tím, že hudba z britských ostrovů má nepřeborné množství melodií a spoustu příběhů, převážně krvavých a chmurných. O zpěv a šikovně hranou flétnu se staral Filip Šešemberk, doprovázený vokálem a kytarou svého bratra Davida. Solidně šlapající „českých Keltů“ je relativně dost a Isara od Jizery k nim patří. První „zámeckou“ kapelou byla pražské

ASPM

Honzy Spáleného. Pokud by bylo zakládáno hudební lahůdkářství, na jednom z čelních míst za výkladem bych umístil ASPM. Na pomyslné míse by ležel nezaměnitelný zpěv a přednes Honzy Spáleného, kouzelnické zapletené prsty Radka Krampla, světově blyštivá trubka Michala Gery, fenomenální basová kytara Filipa Spáleného a přesně znějící bicí Filipa Jeníčka. ASPM jsem slyšel mnohokrát a ještě mnohokrát je chci slyšet. Stejně jako u Ebenů je zde každá píseň něčím nádherně svébytným, nabitým sóly jednotlivých muzikantů. Se smutkem v duši jsem vyslechl i píseň Zuzany Navarové

Zatím hodně pus

se vzpomínkou na její poslední koncert v Telči. Jako druhý vystoupil liberecký

Jarret

. Letos jsem viděl ve Francii jarret na jídelním lístku a jednalo se o telecí kolínko. Nicméně to „telecí kolínko“ s velkým počátečním písmenem je na hudebním jídelním lístku již neuvěřitelných dvacet let. Kapela si proto na koncert pozvala i své bývalé členy, na něž rád vzpomínám. Především je to

Několik letních dní...

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 08 Srpen 2012 18:18

